

Pozměňovací návrh poslance Jana Chvojky

k vládnímu návrhu zákona, kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů

ke sněmovnímu tisku č. 71

**ve znění změn a doplňků doporučených usnesením ústavně právního výboru
z 25. schůze dne 26. září 2018**

71/...

I. V nadpisu zákona se na konci textu doplňují slova „, a zákon č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů“.

II. Za část druhou, změna exekučního řádu, se doplňuje část třetí, která zní:

„ČÁST TŘETÍ

Změna zákona o soudech a soudcích

Čl. IV

Zákon č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění zákona č. 151/2002 Sb., zákona č. 228/2002 Sb., nálezů Ústavního soudu, vyhlášeného pod č. 349/2002 Sb., zákona č. 192/2003 Sb., zákona č. 441/2003 Sb., zákona č. 626/2004 Sb., zákona č. 349/2005 Sb., zákona č. 413/2005 Sb., zákona č. 79/2006 Sb., zákona č. 221/2006 Sb., zákona č. 233/2006 Sb., zákona č. 264/2006 Sb., zákona č. 342/2006 Sb., nálezů Ústavního soudu, vyhlášeného pod č. 397/2006 Sb., zákona č. 184/2008 Sb., zákona č. 314/2008 Sb., zákona č. 7/2009 Sb., zákona č. 41/2009 Sb., zákona č. 217/2009 Sb., zákona č. 227/2009 Sb., nálezů Ústavního soudu, vyhlášeného pod č. 294/2010 Sb., zákona č. 215/2011 Sb., zákona č. 142/2012 Sb., zákona č. 303/2013 Sb., zákona č. 185/2014 Sb., zákona č. 15/2015 Sb., zákona č. 250/2016 Sb., zákona č. 14/2017 Sb., zákona č. 90/2017 Sb., zákona č. 296/2017 Sb. a zákona č. .../.... Sb., se mění takto:

1. V § 42 odst. 1 písm. e) se slova „nepřesahující 6 týdnů“ zrušují.

2. V § 42 se doplňuje odstavec 3, který zní:

„(3) Změna rozvrhu práce je účinná ode dne následujícího po jejím vydání, nebyl-li určen den pozdější.“.

3. V § 42a odstavce 2 a 3 znějí:

„(2) Rozvrh práce určí způsob přidělování insolvenčních věcí, v nichž je řešen úpadek nebo hrozící úpadek dlužníka, pro případ, že není možné použít generátor přidělování v důsledku jeho poruchy znemožňující přístup k datům potřebným k přidělování věcí (dále jen „technická porucha“) do 1 hodiny poté, kdy insolvenčnímu soudu došel insolvenční návrh, nebo do 1 hodiny po zahájení úředních hodin nejbližšího pracovního dne

insolvenčního soudu, došel-li insolvenční návrh v době, kdy do skončení úředních hodin insolvenčního soudu zbývá méně než 1 hodina, nebo ve dnech pracovního klidu.

(3) Rozvrh práce určí způsob přidělování insolvenčních věcí, v nichž není řešen úpadek nebo hrozící úpadek dlužníka, pro případ, že není možné použít generátor přidělování v důsledku technické poruchy v trvání nejméně 2 pracovních dnů nebo z jiného důvodu. Podle věty první se postupuje zejména tehdy, stanoví-li rozvrh práce v souladu s insolvenčním zákonem, že insolvenční věc, jež je incidenčním sporem, projedná jiný soudce.“.

4. V § 42a se doplňuje odstavec 5, který zní:

„(5) Počty insolvenčních věcí přidělených podle odstavce 2 a 3 zaznamená soud do elektronické evidence počtu přidělených věcí bez zbytečného odkladu.“.

5. V § 42b se na konci odstavce 1 doplňuje věta „Incidenční spory se přidělují náhodným výběrem pomocí generátoru přidělování, stanoví-li rozvrh práce v souladu s insolvenčním zákonem, že je projedná jiný soudce.“.

6. V § 42b odstavce 2 a 3 znějí:

„(2) Je-li insolvenční věc vrácena soudu k dalšímu řízení nebo je-li proti rozhodnutí vydanému v řízení o této věci opětovně podán opravný prostředek, přidělí se tato věc soudnímu oddělení, kterému byla původně přidělena.

(3) Náhodným výběrem pomocí generátoru přidělování se podle rozvrhu práce přerozdělují již přidělené insolvenční věci v případě

a) nepřítomnosti samosoudce nebo všech členů senátu přesahující 8 týdnů, nebo lze-li takovou nepřítomnost důvodně očekávat,

b) zániku funkce samosoudce nebo všech členů senátu, jejich dočasného zproštění výkonu funkce, dočasného přidělení nebo přeložení k výkonu funkce k jinému soudu, ledaže jsou samosoudce nebo všichni členové senátu v soudním oddělení podle rozvrhu práce nebo podle jiného právního předpisu nahrazeni,

c) vyloučení samosoudce nebo všech členů senátu, nebo

d) podle odstavce 2, nemůže-li věc soudní oddělení z důvodů stanovených zákonem opětovně projednat.“.

7. § 42c zní:

„§ 42c

(1) Věci, které se nepřidělují generátorem přidělování, se přidělují a přerozdělují v případech podle § 42b odst. 3 písm. b) až d) v souladu s rozvrhem práce tak, aby byla vyloučena možnost ovlivňování přidělování věcí. Jiné než insolvenční věci se rozdělují mezi jednotlivá soudní oddělení podle jejich druhu, určeného předmětem řízení v jednotlivé věci, ledaže jde o věci, jejichž povaha nebo význam takové opatření nevyžadují. Jiné než insolvenční věci se dále přidělují tak, aby v den, kdy věc soudu došla, bylo nepochybné, do kterého soudního oddělení náleží; je-li v rámci jednotlivých úseků

určeno rozvrhem práce více soudních oddělení a neurčí-li rozvrh práce jiný způsob přidělování podle věty první, rozdělují se mezi ně věci ve stanovených poměrech vždy postupně.

(2) Ustanovení § 42b odst. 2 se použije obdobně i na jiné než insolvenční věci.“.

8. § 42e zní:

„§ 42e

Stanoví-li tak rozvrh práce, přidělí se po skončení nepřítomnosti uvedené v § 42b odst. 3 písm. a) přerozdělené insolvenční věci nebo některé z těchto věcí soudnímu oddělení, kterému byly původně přiděleny.“.

9. § 42f se zrušuje.

III. Dosavadní část třetí, změna zákona o insolvenčních správcích, čl. IV, se označuje jako část čtvrtá, čl. V.

IV. Za část čtvrtou, změna zákona o insolvenčních správcích, se doplňuje část pátá, která zní:

**„ČÁST PÁTÁ
Změna zákona č. 296/2017 Sb.
Čl. VI**

V části osmé čl. XII zákona č. 296/2017 Sb. se slovo „osmnáctého“ nahrazuje slovy „dvacátého šestého“.“.

V. Dosavadní text čl. III se označuje jako ČÁST ŠESTÁ, její nadpis zní „Účinnost“, dosavadní čl. III se označuje jako čl. VII a jeho nadpis se zrušuje.

VI. Část šestá, čl. VII, účinnost, zní:

**„ČÁST ŠESTÁ
Účinnost
Čl. VII**

Tento zákon nabývá účinnosti prvním dnem čtvrtého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení, s výjimkou ustanovení části třetí, která nabývají účinnosti dnem 1. listopadu 2019, a s výjimkou části páté, která nabývá účinnosti dnem jeho vyhlášení.“.

Praha

.....
poslanec

Odůvodnění:

Pozměňovací návrh k vládnímu návrhu zákona, kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, si klade za cíl provést některé technické změny, které si vyžádala novela zákona o soudech a soudcích provedená zákonem č. 296/2017 Sb. v souvislosti se zavedením přidělování insolvenčních věcí na soudech s využitím programových prostředků na principu náhodnosti (tzv. automatický generátor přidělování). Podněty ke změnám této úpravy vzešly ze strany insolvenčních soudů.

K bodům I. (Změna názvu návrhu zákona)

Pozměňovacím návrhem má dojít k novelizaci zákona o soudech a soudcích. V této souvislosti v souladu s legislativními pravidly vlády dochází ke změně nadpisu zákona a jeho struktury.

K bodu II. (K části třetí, bodům 1. a 2., § 42 zákona o soudech a soudcích)

Předně se navrhuje vyjasnit, že časově omezené zastupování soudce v soudním oddělení podle rozvrhu práce v nově navržené délce osmi týdnů (k tomu srov. odůvodnění k části třetí, bodu 6.) se uplatní jen v případě insolvenčních věcí. Po uplynutí této doby je pouze u insolvenčních věcí dán důvod k přerozdělení věci (srov. navazující změnu § 42b odst. 3 písm. a)). U jiných než insolvenčních věcí se tato úprava nepoužije, přičemž rozvrh práce určí toliko zastupující soudce, shodně jako je tomu v současnosti za dosavadního právního stavu.

Dále se navrhuje vyjasnit, k jakému dni je účinná změna rozvrhu práce, a to ve vazbě na možnost stanovit v ní pozdější den účinnosti než den následující po jejím vydání.

K bodu II. (K části třetí, bodům 3. a 4., § 42a zákona o soudech a soudcích)

Navrhuje se stanovit, že v případě technické poruchy znemožňující přidělit věc generátorem přidělování je třeba rozvrhem práce určit náhradní způsob přidělení, aby mohlo dojít k přidělení insolvenční věci, v níž je řešen úpadek dlužníka, již do 1 hodiny poté, kdy insolvenčnímu soudu došel insolvenční návrh, nebo do 1 hodiny po zahájení úředních hodin nejbližšího pracovního dne insolvenčního soudu, došel-li insolvenční návrh v době, kdy do skončení úředních hodin insolvenčního soudu zbývá méně než 1 hodina, nebo ve dnech pracovního klidu. V těchto věcech nelze platnou úpravu vnímat jako případnou, neboť jsou zde úkony soudu limitovány hodinovými lhůtami běžícími od dojití návrhu (k tomu srov. kupř. § 100a odst. 1, § 101 odst. 1 insolvenčního zákona). Naopak jako použitelná se platná úprava jeví v případě odvolání v insolvenčních věcech a v případě incidenčních sporů za předpokladu, že rozvrh práce podle ust. § 160 odst. 2 insolvenčního zákona stanoví, že incidenční spor projedná a rozhodne jiný soudce insolvenčního soudu. Náhradní způsob přidělení je přitom třeba určit rozvrhem práce tak, aby byla vyloučena možnost ovlivňování přidělování věcí (srov. ust. § 42c odst. 1 věta první, která se uplatní na veškeré věci, které nejsou přidělovány generátorem).

Dále se pouze z důvodu systematiky navrhuje zařadit do nového odstavce 5 ustanovení, které je v současnosti obsaženo v ust. § 42c odst. 2. Současně se navrhuje vyjasnit, že v něm obsažená povinnost zaznamenávat do elektronické evidence počet insolvenčních věcí přidělených mimo generátor z důvodu technické poruchy nebo z jiného důvodu není osobní povinností předsedy soudu, ale soudu jako takového (její výkon může být tedy delegován kupříkladu na zaměstnance).

K bodu II. (K části třetí, bodu 5. a 6., § 42b zákona o soudech a soudcích)

Předně se navrhuje vyjasnit, že generátor přidělování se v případě incidenčních sporů uplatní jen za předpokladu, že rozvrh práce podle ust. § 160 odst. 2 insolvenčního zákona stanoví, že incidenční spor projedná a rozhodne jiný soudce insolvenčního soudu.

Dále se navrhuje vyjasnit, že insolvenční věc (ale analogicky podle nového § 42c odst. 2 i jiná věc) se přidělí soudnímu oddělení odvolacího soudu, kterému byla původně přidělena, i tehdy, je-li proti rozhodnutí vydanému v prvním stupni opětovně podán opravný prostředek. Vrátil-li odvolací soud věc soudu prvního stupně s určitým pokynem, je třeba, aby jeho splnění bylo případně opětovně přezkoumáno soudním oddělením odvolacího soudu, které tento pokyn na základě svého právního názoru vydalo. Shodně úprava dopadá na soud prvního stupně, u kterého se věc také opětovně přidělí do původního soudního oddělení – a to například při vrácení věci z důvodu nesprávného posouzení místní příslušnosti.

Také se navrhuje vyjasnit, že úprava přerozdělení již přidělených věcí pomocí generátoru přidělování se uplatní jen ve vztahu k insolvenčním věcem. Rovněž se i samu povinnost přerozdělit již přidělenou věc v případě dlouhodobé nepřítomnosti soudce nebo všech členů senátu navrhuje explicitně omezit jen na insolvenční věci. V ostatních agendách, v nichž na rozdíl od insolvence není zájem na nepřetržitém výkonu dohledu nad činností insolvenčního správce, se má možnost přerozdělení již přidělených věcí v případě dlouhodobé nepřítomnosti samosoudce nebo všech členů senátu ponechat na uvážení předsedy soudu. Konečně se doba trvání nepřítomnosti rozhodná pro přerozdělení insolvenční věci navrhuje prodloužit z 6 na 8 týdnů. Má se tím předcházet nutnosti přerozdělení věci v případech relativně krátkodobých nepřítomností (např. kumulace čtyřtýdenní dovolené a dvou týdnů pracovní neschopnosti). Obdobné případy by se mohly s přihlédnutím k faktu, že v insolvenčních soudních odděleních mnohdy bývá až 1000 neskončených věcí, jevit jako kontraproduktivní.

Rovněž se navrhuje vyjasnit, že pro přerozdělení insolvenční věci je v případě, kdy rozhoduje senát, rozhodná nepřítomnost všech členů senátu. Konečně je vhodné zpřesnit, co se míní změnami v personálním složení soudu jako důvodu pro přerozdělení.

K bodu II. (K části třetí, bodu 7., § 42c zákona o soudech a soudcích)

Pro přidělení jiné než insolvenční věci se navrhuje podpůrně stanovit již v současnosti aplikovaný kolovací princip (§ 42 odst. 2 zákona o soudech a soudcích ve dosavadním znění). To nevylučuje, aby předseda soudu určil rozvrhem práce dle své úvahy jiný způsob přidělování vylučující možnost ovlivňování přidělování. Explicitně se navrhuje odkázat pouze na důvody pro přerozdělení, které jsou relevantní i v těchto jiných agendách (kromě nepřítomnosti přesahující 8 týdnů, která se zde jako důvod přerozdělení neuplatní). Obdobně by se měla na jiné než insolvenční věci použít také úprava vrácení věci původnímu soudnímu oddělení při vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu řízení či opětovném podání opravného prostředku proti rozhodnutí soudu prvního stupně o téže záležitosti u odvolacího soudu.

K bodu II. (K části třetí, bodu 8., § 42e zákona o soudech a soudcích)

Navrhuje se zrušit úpravu, podle níž se obligatorně vrací věci původnímu soudci po skončení jeho dlouhodobé nepřítomnosti (naopak u krátkodobé nepřítomnosti k žádnému vrácení ve skutečnosti nedochází, neboť věc řeší v témže soudním oddělení pouze zastupující soudce). Prodloužením doby trvání nepřítomnosti soudce nebo všech členů senátu rozhodné pro přerozdělení insolvenční věci na 8 týdnů se má úprava přerozdělování omezit jen na dlouhodobé nepřítomnosti. Je však racionální ponechat předsedovi soudu možnost stanovit rozvrhem práce, že se věci nebo některé z nich po skončení dlouhodobé nepřítomnosti samosoudce nebo všech členů senátu vrátí původnímu oddělení. Takové opatření může být smysluplné kupříkladu v situacích, kdy nepřítomnost v konečném důsledku nepřekročí určitou přiměřenou dobu (např. 6 měsíců). Naopak v případě velmi dlouho trvající nepřítomnosti se

může jevit jako kontraproduktivní vracet věc původnímu soudci, který se jí po větší část řízení nevěnoval. U těchto případů je jako vhodnější postup shledáváno věci takového soudce přerozdělit a po jeho návratu mu navýšit pravděpodobnost nápadu nových věcí.

K bodu II. (K části třetí, bodu 9., § 42f zákona o soudech a soudcích)

Z důvodu rizika zvýšené administrativní zátěže, která by nebyla vyvážena adekvátním přínosem pro podatele a účastníky, se navrhuje vypustit úpravu obligatorního vydávání potvrzení o doručení a přidělení.

K bodu III. (změna v označení části)

Jedná se pouze o změnu číslování části obsahující změnu zákona o insolvenčních správních v návaznosti na vložení nové části.

K bodu IV. (K části páté, změna zákona č. 296/2017 Sb.)

Navrhuje se nabytí účinnost úpravy generátoru přidělování uvést do souladu se závěry stanoviska Kolegia předsedů krajských soudů, podle něhož se návrh rozvrhu práce podle zákona připravuje v listopadu na celý následující rok a případná změna zákona, která nabude účinnosti v průběhu roku, se obsahově může vztahovat až na období následujícího roku, tj. v případě dosud neúčinné novely zákona o soudech a soudcích se její úprava nepoužije na rozvrh práce na rok 2019, ale až na rok 2020.

K bodu V. (účinnost)

Účinnost ustanovení části týkající se technické změny zákona o soudech a soudcích se navrhuje sladit s účinností novely zákona o soudech a soudcích provedené zákonem č. 296/2017 Sb. nově navrhované k 1. 11. 2019. Přičemž samotný novelizační bod týkající se změny účinnosti části novely č. 296/2017 Sb. musí z povahy věci nabyt účinnosti dříve než tato novela.

Platné znění s vyznačením změn:

Zákon o soudech a soudcích

§ 42

(1) V rozvrhu práce soudu se zejména

a) jmenovitě určují soudci tvořící senát, samosoudci, přísedící, asistenti soudců, vyšší soudní úředníci, soudní tajemníci a soudní vykonavatelé, kteří budou působit v jednotlivých soudních odděleních,

b) stanovuje okruh věcí, které se projednávají a rozhodují na pobočce soudu (§ 13),

c) určuje specializace soudním oddělením podle jiného právního předpisu,

d) stanovují pravidla přidělování věcí soudním oddělením; pravidla přidělování věcí se současně stanoví tak, aby

1. byla zajištěna specializace soudních oddělení podle jiných právních předpisů,
2. věci, které se projednávají a rozhodují na pobočce soudu, případly soudnímu oddělení působícímu na této pobočce, a
3. pracovní vytížení jednotlivých soudních oddělení bylo, pokud je to možné, stejné,

e) určují soudci, kteří budou zastupovat v jednotlivých odděleních soudce, kteří nemohou věc projednat a rozhodnout z důvodu své nepřítomnosti ~~nepřesahující 6 týdnů~~, z důvodu vyloučení, nebo z jiných důvodů stanovených zákonem,

f) určuje zastupování asistentů soudců, vyšších soudních úředníků, soudních tajemníků a soudních vykonavatelů působících v jednotlivých soudních odděleních pro případ, že nemohou provést úkony ve věci z důvodu nepřítomnosti nebo vyloučení anebo z jiných vážných důvodů.

(2) Rozvrhem práce pro příští kalendářní rok nebo změnou rozvrhu práce nesmí být dotčeno rozdělení věcí a, pokud je to možné, ani zařazení soudců a přísedících do jednotlivých soudních oddělení, provedené před jejich účinností. To neplatí, nebyl-li ve věci učiněn žádný úkon nebo došlo-li ke zřízení nového soudního oddělení nebo jeho zrušení.

(3) Změna rozvrhu práce je účinná ode dne následujícího po jejím vydání, nebyl-li určen den pozdější.

§ 42a

(1) Rozvrh práce sestaví předseda soudu tak, aby k přidělování insolvenčních věcí mohly být použity programové prostředky (dále jen „generátor přidělování“).

~~—(2) Rozvrh práce určí způsob přidělování insolvenčních věcí pro případ, že není možné použít generátor přidělování v důsledku jeho poruchy znemožňující přístup k datům potřebným k přidělování věcí v trvání nejméně 2 pracovních dnů (dále jen „technická porucha“).~~

~~—(3) Rozvrh práce určí způsob přidělování insolvenčních věcí pro případ, že není možné použít generátor přidělování z jiného důvodu než v důsledku technické poruchy, zejména při~~

~~nařízení pracovní pohotovosti soudcům.~~

(2) Rozvrh práce určí způsob přidělování insolvenčních věcí, v nichž je řešen úpadek nebo hrozící úpadek dlužníka, pro případ, že není možné použít generátor přidělování v důsledku jeho poruchy znemožňující přístup k datům potřebným k přidělování věci (dále jen „technická porucha“) do 1 hodiny poté, kdy insolvenčnímu soudu došel insolvenční návrh, nebo do 1 hodiny po zahájení úředních hodin nejbližšího pracovního dne insolvenčního soudu, došel-li insolvenční návrh v době, kdy do skončení úředních hodin insolvenčního soudu zbývá méně než 1 hodina, nebo ve dnech pracovního klidu.

(3) Rozvrh práce určí způsob přidělování insolvenčních věcí, v nichž není řešen úpadek nebo hrozící úpadek dlužníka, pro případ, že není možné použít generátor přidělování v důsledku technické poruchy v trvání nejméně 2 pracovních dnů nebo z jiného důvodu. Podle věty první se postupuje zejména tehdy, stanoví-li rozvrh práce v souladu s insolvenčním zákonem, že insolvenční věc, jež je incidenčním sporem, projedná jiný soudce.

(4) Pravidla přidělování insolvenčních věcí podle předchozích odstavců se stanoví v souladu s § 42 odst. 1 písm. d) a současně tak, aby insolvenční věci dlužníků, kteří tvoří koncern, projednávalo stejné soudní oddělení.

(5) Počty insolvenčních věcí přidělených podle odstavce 2 a 3 zaznamená soud do elektronické evidence počtu přidělených věcí bez zbytečného odkladu.

Způsob přidělování věcí podle rozvrhu práce

§ 42b

(1) Insolvenční věci se přidělují podle pravidel stanovených v rozvrhu práce jednotlivým soudním oddělením náhodným výběrem pomocí generátoru přidělování tak, aby byla vyloučena možnost ovlivňování přidělení věcí. Přidělování náhodným výběrem pomocí generátoru přidělování se použije, jsou-li na soudu nebo jeho pobočce pro určitou specializaci zřízena alespoň dvě soudní oddělení. Podmínka náhodného výběru se považuje za splněnou i tehdy, nelze-li soudnímu oddělení dočasně přidělovat věci. **Incidenční spory se přidělují náhodným výběrem pomocí generátoru přidělování, stanoví-li rozvrh práce v souladu s insolvenčním zákonem, že je projedná jiný soudce.**

~~–(2) Je-li věc vrácena soudu k dalšímu řízení, přidělí se soudci, kterému byla původně přidělena.~~

~~–(3) Náhodným výběrem pomocí generátoru přidělování se podle rozvrhu práce přerozdělují již přidělené věci i v případě~~

~~a) nepřítomnosti soudce, kterému byla věc přidělena, přesahující 6 týdnů, nebo lze-li takovou nepřítomnost důvodně očekávat,~~

~~b) změny v personálním složení soudu,~~

~~c) vyloučení samosoudce nebo všech členů senátu, nebo~~

~~d) vrácení věci soudu k dalšímu řízení, nemůže-li soudce z důvodů stanovených zákonem opětovně projednat věc, jež mu byla původně přidělena.~~

(2) Je-li insolvenční věc vrácena soudu k dalšímu řízení nebo je-li proti rozhodnutí vydanému v řízení o této věci opětovně podán opravný prostředek, přidělí se tato věc soudnímu oddělení, kterému byla původně přidělena.

(3) Náhodným výběrem pomocí generátoru přidělování se podle rozvrhu práce přerozdělují již přidělené insolvenční věci v případech

a) nepřítomnosti samosoudce nebo všech členů senátu přesahující 8 týdnů, nebo lze-li takovou nepřítomnost důvodně očekávat,

b) zániku funkce samosoudce nebo všech členů senátu, jejich dočasného zproštění výkonu funkce, dočasného přidělení nebo přeložení k výkonu funkce k jinému soudu, ledaže jsou samosoudce nebo všichni členové senátu v soudním oddělení podle rozvrhu práce nebo podle jiného právního předpisu nahrazeni,

c) vyloučení samosoudce nebo všech členů senátu, nebo

d) podle odstavce 2, nemůže-li věc soudní oddělení z důvodů stanovených zákonem opětovně projednat.

§ 42c

~~(1) Věci, které se nepřidělují generátorem přidělování, se přidělují v souladu s rozvrhem práce tak, aby byla vyloučena možnost ovlivňování přidělování věcí.~~

~~(2) Počty věcí přidělených podle § 42a odst. 2 a 3 zaznamenaná předseda soudu do elektronické evidence počtu přidělených věcí bez zbytečného odkladu.~~

(1) Věci, které se nepřidělují generátorem přidělování, se přidělují a přerozdělují v případech podle § 42b odst. 3 písm. b) až d) v souladu s rozvrhem práce tak, aby byla vyloučena možnost ovlivňování přidělování věcí. Jiné než insolvenční věci se rozdělují mezi jednotlivá soudní oddělení podle jejich druhu, určeného předmětem řízení v jednotlivé věci, ledaže jde o věci, jejichž povaha nebo význam takové opatření nevyžadují. Jiné než insolvenční věci se dále přidělují tak, aby v den, kdy věc soudu došla, bylo nepochybné, do kterého soudního oddělení náleží; je-li v rámci jednotlivých úseků určeno rozvrhem práce více soudních oddělení a neurčí-li rozvrh práce jiný způsob přidělování podle věty první, rozdělují se mezi ně věci ve stanovených poměrech vždy postupně.

(2) Ustanovení § 42b odst. 2 se použije obdobně i na jiné než insolvenční věci.

§ 42d

(1) Ministerstvo spravuje a provozuje informační systém sloužící k automatickému přidělování věcí, jehož součástí je zejména generátor přidělování a elektronická evidence rozvrhu práce a počtu přidělených věcí.

(2) Ministerstvo zaznamenává údaje o přidělování jednotlivých věcí prostřednictvím generátoru přidělování tak, aby byla zabezpečena možnost ověření, že věc byla přidělena v souladu se zákonem.

§ 42e

~~—Skončí-li nepřítomnost soudce uvedená v § 42 odst. 1 písm. e) nebo § 42b odst. 3 písm. a), vrací se věc původnímu soudci.~~

Stanoví-li tak rozvrh práce, přidělí se po skončení nepřítomnosti uvedené v § 42b odst. 3 písm. a) přerozdělené insolvenční věci nebo některé z těchto věcí soudnímu oddělení, kterému byly původně přiděleny.

§ 42f

~~—Soud vydá bez zbytečného odkladu podateli potvrzení o doručení a účastníkovi řízení potvrzení o přidělení věci, bylo-li soudu doručeno podání na elektronickou adresu podatelny, nebo účastníkovi řízení potvrzení o přidělení věci, bylo-li soudu doručeno podání prostřednictvím datové schránky. Bylo-li soudu doručeno podání jiným způsobem, soud vydá podateli potvrzení o doručení a účastníkovi řízení potvrzení o přidělení věci na jeho žádost.~~

Vrchní soud v Olomouci

Masarykova třída 609/1

771 11 Olomouc

V Praze dne 30. května 2022

DATOVOU SCHRÁNKOU

sp. zn.: 14 VSOL 10/2022

White & Case, s.r.o.,
advokátní kancelář
Na příkopě 854/14, Nové Město
110 00 Praha 1
Česká republika
T +420 255 771 111

whitecase.com

- Žalobce a):** **Ing. Lee Louda**, se sídlem Vodičkova 41, 110 00 Praha 1
insolvenční správce dlužníka: OKD, a.s., IČ: 26863154, se sídlem
Stonavská 2179, 735 06 Karviná – Doly
- Zastoupený: JUDr. Dušanem Dvořákem, advokátem, ev. č. ČAK 9714, se sídlem a adresou pro
doručování DRV Legal, s.r.o. advokátní kancelář, Hlinky 505/118, 603 00 Brno
- Žalobce b):** **Správa pohledávek OKD, a.s.** (dříve OKD, a.s.) IČ: 26863154, společnost se
sídlím Stonavská 2179, 735 06 Karviná – Doly (dále také jen „**Dlužník**“)
- Zastoupený: JUDr. Tomášem Zagarem, advokátem, ev. č. ČAK 08131, se sídlem 28. října
767/12, 110 00 Praha 1
- Žalovaný č. 1:** **Citibank N.A., London Branch**, registrační č. BR001018, se sídlem Citigroup
Centre, Canada Square, Canary Wharf, Londýn, E14 5LB, Spojené království
- Zastoupený: JUDr. Petrem Přecechtělem, advokátem, ev. č. ČAK: 11109, BBH, advokátní
kancelář, s.r.o., se sídlem Klimentská 1207/10, 110 00 Praha 1
- Žalovaný č. 2:** **New World Resources N.V.**, společnost založená podle zákonů Nizozemského
království registrovaná v nizozemském obchodním rejstříku pod č. 34239108,
registrována jako zahraniční společnost v britském obchodním rejstříku s britským
číslem založení BR016952, se sídlem 115 Park Street, Londýn, W1K 7AP, Velká
Británie
- Zastoupený: JUDr. Ivo Jandou, Ph.D., advokátem, ev. č. ČAK 11146, White & Case, s.r.o.,
advokátní kancelář, Na příkopě 14, 110 00 Praha 1
- Žalovaný č. 3:** **NWR Holdings B.V.**, společnost založená podle zákonů Nizozemského
království registrovaná v nizozemském obchodním rejstříku pod č. 61294179. se
sídlím Herengracht 448, 1017 CA Amsterdam, Nizozemské království
- Zastoupený: Mgr. Davidem Ilcyszynem, advokátem, ev. č. ČAK 04910, White & Case, s.r.o.,
advokátní kancelář, Na příkopě 14, 110 00 Praha 1

o žalobě na určení pravosti a výše pohledávky a odpůrcí žalobě

**Vyjádření Žalovaného č. 3 k doplněním odvolání proti rozsudku Krajského
soudu v Ostravě ze dne 22. 9. 2021, č. j. 32 ICm 3260/2016-1964**

Přílohy: dle textu

I.

Úvod

1. Dne 22.9.2021 vydal Krajský soud v Ostravě (dále jen „**Soud**“) rozsudek č. j. 32 ICm 3260/2016-1964, kterým rozhodl tak, že ve výrocích I. – III. zamítl návrhy Žalobce a), aby Soud určil, že Úvěrová smlouva 2014 uzavřená dne 9.9. 2014 (dále jen „**SSCF**“), Smlouva o vydání dluhopisů 2014 (dále jen „**SSN**“), a smlouva nazvaná „Intercréditor Agreement“ uzavřené dne 7. 10. 2014 (dále jen „**ICA**“ a společně s SSN a SSCF dále jen „**Smlouvy**“) jsou neúčinné, ve výroku IV. určil, že pohledávka ve výši 9.530.033.808,71 Kč přihlášená přihláškou P33-1 (dále jen „**Pohledávka 1**“) je po právu co do pravosti a výše, ve výroku V. určil, že pohledávka ve výši 621.273.214,79 Kč přihlášená přihláškou P100-1 (dále jen „**Pohledávka 2**“ a společně s Pohledávkou 1 dále jen „**Pohledávky**“) je po právu co do pravosti a výše, a ve výrocích VI. – XI rozhodl o nákladech řízení ve vztahu k jednotlivým účastníkům (dále jen „**Rozsudek**“).
2. Dne 21.12.2021 podal proti Rozsudku odvolání Žalobce a) (dále jen „**Odvolání IS**“) a dne 30.12.2021 podal proti Rozsudku odvolání Žalobce b) (dále jen „**Odvolání SPOKD**“ a společně s Odvoláním IS dále jen „**Odvolání**“).
3. Dne 18.2. 2022 Žalovaný č. 2 a Žalovaný č. 3 (dále společně jen jako „**Žalovaní**“) podali své společné vyjádření k Odvoláním (dále jen „**Společné vyjádření**“).
4. Dne 20.5. 2022 Žalobce a) podal doplnění Odvolání IS (dále jen „**Doplnění Odvolání IS**“) a Žalobce b) podal repliku k vyjádřením žalovaných k Odvoláním (dále jen „**Replika SPOKD**“).
5. Žalovaný č. 3 tímto podává své doplnění Společného vyjádření v reakci na Doplnění Odvolání IS a Repliku SPOKD.
6. Pokud není dále v tomto vyjádření uvedeno jinak, mají pojmy uvedené zde s počátečním velkým písmenem stejný význam, jako jim připisuje Společné vyjádření.

II.

Vyjádření k Repliku SPOKD

II(1) K námitce nezákonného soudce

7. Žalobce b) části I. Repliky SPOKD opakuje a částečně dále rozvíjí svá tvrzení, dle kterých došlo vrácením této věci Soudkyni po jejím návratu ze stáže u Vrchního soudu v Praze údajně k tomu, že ve věci rozhodoval nezákonný soudce.
8. Předně je nutné zopakovat, že ze strany Žalobce b) se ve skutečnosti nejedná o uplatnění práva na zákonného soudce, ale o pouhé pokračování jeho snah o odstranění Soudkyně z rozhodování v této věci, ať již proto, že v minulosti rozhodla o vyloučení jeho původního právního zástupce z řízení nebo proto, že se domnívá, že jiný soudce by snad v této věci rozhodl pro něj příznivěji. Již v minulosti Žalobce b) namítal, že původní přidělení Soudkyně k rozhodování v této věci bylo nezákonné a tvrdil její podjatost.
9. Žalobce b) v Repliku SPOKD opětovně tvrdí, že vrácením této věci Soudkyni po jejím návratu ze stáže u Vrchního soudu v Praze bylo údajně v rozporu s příslušnými ustanoveními Zákona o soudech a soudcích. Žalobce b) se mylí, pokud v odstavci 3 Repliky SPOKD tvrdí, že „*Kdyby mělo docházet vždy k vrácení věci prvnímu zákonnému soudci, je právní úprava spojená s přerozdělením věcí (nejen) v důsledku nepřítomnosti soudce z důvodu stáže zbytečná.*“ Smysl této úpravy je naprosto zřejmý. Ve

věci by měl zásadně rozhodovat soudce, kterému byla tato věc v souladu se zákonnými pravidly přidělena. To platí, i pokud je dočasně nepřítomen. Nicméně za účelem vyloučení průtahů v insolvenčních věcech v důsledku delší nepřítomnosti soudce, stanoví § 42b odst. 3 písm. a) Zákona o soudech a soudcích, že v případě nepřítomnosti soudce delší než 8 týdnů bude daná věc přidělena novému soudci s použitím generátoru přidělování. Rozvrh práce pak v souladu s ustanovením § 42e Zákona o soudech a soudcích může stanovit (tak jak je to v případě Soudu), že jakmile dojde ke skončení takové dočasné nepřítomnosti, má být věc vrácena prvnímu zákonnému soudci. Kromě zachování kontinuity v projednávané věci je důvodem takového postupu i zajištění rovnoměrného rozložení projednávaných věcí mezi jednotlivé soudce.¹

10. Změna dotčených ustanovení Zákona o soudech a soudcích zavedená dočasně zákonem č. 31/2019 Sb. byla skutečně jen legislativní nepřesností, když tento zákon měl původně jen novelizovat InsZ v části týkající se oddlužení a současná novela Zákona o soudech a soudcích byla schválena až na základě poslaneckého pozměňovacího návrhu. To, že by se na dočasnou nepřítomnost soudce z důvodu stáže měl úmyslně uplatnit jiný režim, než na jiné důvody nepřítomnosti soudce nemá žádnou logiku. Žalobcem b) předložený stenoprotokol z vystoupení poslance Chvojky ani odůvodnění jeho pozměňovacího návrhu takový úmysl nijak nepotvrzují. Nepřítomnost soudce z důvodu stáže je totiž jen specifickou formou dočasné nepřítomnosti soudce.

Důkaz: Pozměňovacím návrhem poslance Jana Chvojky ke sněmovnímu tisku č. 71 (Příloha č. 1)

11. Pokud se na takové vrácení věci Soudkyni díváme ve světle nálezu Ústavního soudu ze dne 31. srpna 2021, sp. zn. IV. ÚS 3011/2020-2, tak nejen, že bylo učiněno na základě předem určených a veřejně dostupných pravidel, ale zároveň i splňovalo kvalitativní požadavky, když stejně jako při návratu soudce z jiné dočasné nepřítomnosti neumožňuje účelové zneužití k nelegitimnímu cíli.
12. S ohledem na výše uvedené je nutné námitku nezákonného soudce vznesenou Žalobcem b) považovat za nedůvodnou.

II(2) K údajnému nedostatku procesní subjektivity Žalovaného č. 1

13. Tak, jak Žalovaní uvedli ve Společném vyjádření, jedná se o otázku týkající se výhradně Žalovaného č. 1. Nicméně tato otázka byla již v přecházejícím řízení velmi důkladně zkoumána odvolacím soudem i Soudem, které oba uzavřely, že procesní subjektivita Žalovaného č. 1 je zde dána. Jedná se o zjevně účelové tvrzení a Replika SPOKD nepřináší v tomto směru nic nového. Pouze na okraj si Žalovaný č. 3 dovoluje poznamenat, že rozhodnutí ve věci *Bayerische Landesbank, New York Branch a Bayerische Landesbank v. Alladin Capital Management LLC* je pro posouzení procesní subjektivity žalovaného zjevně nepřiléhavé, když se zabývá procesní způsobilostí newyorské pobočky německé banky (tj. *Bayerische Landesbank*), kdežto Citibank N.A. je americkou bankou, která má londýnskou pobočku.

¹ Viz důvodová zpráva k zákonu č. 296/2017 Sb., kterým bylo mimo jiné do Zákona o soudech a soudcích zaveden generátor přidělování: „Aby nedocházelo z důvodu nepřítomnosti zákonného soudce a následného zástupu (případně přerozdělení věci jinému soudci) k rozdílné vytíženosti soudců, upravuje tuto situaci § 42e. Vráť-li se soudce, dostává zpět veškeré věci, které mu byly přiděleny. Důvodem je snaha o rovnoměrné zatížení všech soudců, neboť ten, který by se z nepřítomnosti vrátil zpět, by neměl žádné napadené věci, zatímco jeho původní věci by byly přerozděleny mezi ostatní soudce, kterým by nápad naopak vzrostl.“

III.

Doplnění Odvolání IS

III(1) K výsledku APOGEO a k údajným procesním pochybením Soudu

14. Žalobce a) v Doplnění Odvolání IS dovozuje, že důkaz Posudkem APOGEO byl údajně proveden nezákonným způsobem a že řízení před Soudem je dle § 205 odst. 2 písm. c) OSŘ postiženo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, přičemž vůbec nespecifikuje, o jakou nesprávnost Rozsudku by se mělo jednat.
15. Výše uvedená tvrzení Žalobce a) jsou nedůvodná a nepravdivá. Žalobce a) se snaží navodit dojem, že byl zkrácen na svých procesních právech, když se snažil klást zástupcům APOGEO otázky k objasnění Posudku APOGEO. Ve skutečnosti se Žalobce a) snažil svými otázkami přimět zástupce APOGEO k tomu, aby potvrdili jeho odlišné názory na danou věc nebo aby potvrdili údajné chyby Posudku APOGEO tvrzené Žalobcem a). Byl to Žalobce a), který svou námitkou podjatosti učiněnou zjevně záměrně v den, na který byl nařízen výslech APOGEO, ztěžoval postup v řízení, kdy výslech zástupců APOGEO byl z tohoto důvodu odložen až na další den. Když se Žalobci a) nepodařilo jeho námitkou podjatosti APOGEO z řízení odstranit, snažil se jeho zástupce znejistit, zmást či unavit svými sugestivními, úskočnými či irelevantními otázkami.
16. Žalobce a) se při výslechu zástupců APOGEO často dotazoval na věci, které jsou v Posudku APOGEO jasně uvedeny, aby se pokusil znalce zmást a účelově znevěrohodnit. Pokud jde např. o dotaz na to, zda mělo APOGEO pro zpracování Posudku APOGEO k dispozici Smlouvy, je zjevně nadbytečný. Seznam podkladů pro vypracování Posudku APOGEO je v něm jasně uveden a Žalobce a) se jen dotazoval na to, co už je mu dávno známo, aby se během výslechu snažil tuto skutečnost teatrálně skandalizovat, jelikož je v rozporu s tím, co by si Žalobce a) v Posudku APOGEO představoval. V tomto konkrétním případě navíc zástupce APOGEO na otázku jasně odpověděl, když na dotaz Soudkyně, která musela otázku formulovat tak, aby jí porozuměl, uvedl: „*Inženýr Novák říkal, že tuhle jsme k dispozici neměli. Není to potřeba.*“ V návaznosti na to položil Žalobce a) otázku, která zcela zjevně s Posudkem APOGEO nesouvisela a byla očividným pokusem znalce zmást a přimět ho k polemice s názory Žalobce a): „*Tudíž když kupuji nemovitost, je jedno jakou individuálně kupuji, dostanu na hypotéku obvyklou sazbu? Bez přihlédnutí k té konkrétní nemovitosti?*“²
17. Z výše uvedeného příkladu vyplývá, že to byl naopak Žalobce a), kdo se snažil zneužít svého procesního práva na kladení dotazů znalci na polemiku s jeho odbornými názory a prezentaci vlastních názorů na předmětné odborné otázky. Sugestivními, opakovanými, úskočnými či s Posudkem APOGEO nesouvisejícími otázkami, na jejichž zodpovězení by často zjevně stačilo si přečíst dotčenou pasáž Posudku APOGEO, se Žalobce a) snažil výslech APOGEO obstruovat. Ze způsobu kladení otázek zástupcům APOGEO, předcházejících a následujících podání Žalobce a) je zjevné, že ve skutečnosti žádné objasnění Posudku APOGEO nepotřeboval a pouze se tímto způsobem snažil Posudek APOGEO zpochybnit. Nebylo tudíž žádným porušením procesních práv Žalobce a), když některé jeho otázky nebyly Soudem připsány.
18. Žalobce a) při svých dotazech na zástupce APOGEO často předestíral svého pouhé domněnky či zjevné nepravdy, když např. neustále opakoval, že ručení Dlužníka dle Smluv bylo s vyloučením subrogačního regresu, když ze Smluv jasně vyplývá, že subrogační regres byl pouze omezen. Zástupci APOGEO na otázku, zda může mít přítomnost subrogačního regresu vliv na ocenění jasně odpověděli,

² Strana 31 Protokolu o dalším jednání před soudem, č.j. 32 ICm 3260/2016-1862 (dále jen „**Protokol**“)

že obvyklá cena ručení byla určena na základě základních parametrů ručení v jistém intervalu, který platí i s ohledem na individuální nastavení subrogace (viz str. 32 Protokolu). Žalobce a) však chtěl dalšími dotazy či spíše přednesy donutit zástupce APOGEO, aby potvrdili názor Žalobce a), že ocenění mělo specificky posoudit otázku subrogačního regresu. V této souvislosti je nutné poznamenat, že tvrzení Žalobce a) uvedené v odstavci 21 Doplnění Odvolání IS: „*odměna za ručení bez subrogačního regresu musí být několikanásobně vyšší*“ je jednak pro posouzení odměny za ručení Dlužníka dle Smluv irelevantní, když subrogační regres zde byl pouze omezen a za druhé se jedná jen o ničím nepodloženou domněnku Žalobce a) ohledně této odborné otázky.

19. Stejným způsobem Žalobce a) postupoval i ohledně otázek týkajících se rozhodného data Posudku APOGEO a použití konsolidované účetní závěrky Žalovaného č. 2 k 31.12. 2014 (strana 34 Protokolu). Na dotaz Žalobce a) ohledně této otázky zástupce APOGEO odpověděl: „*Pani předsedkyně, vždycky při jakýmkoliv ocenění by se mělo využívat informace, které jsou nejbližší k rozhodnému datu a tady pokud se bavíme o datu v prosinci, tak rozhodně nejbližší z hlediska vystihnutí té podstaty, tak je závěrka k 31. 12. 2014. V podstatě ten omezující argument znamená to, že by neměl znalec používat novější skutečnosti, tzn., pokud by se nám po tom datu ocenění zásadně změnila třeba okolnosti na trhu apod., protože tu hodnotu stanovuje ke konkrétnímu datu nebo hodnotu vůbec, ten předmět ocenění. A samozřejmě my používáme v některých případech specifických dat po rozhodném nebo informace po rozhodnutém datu, ale primárně jsou to data, která zpřesňují tu skutečnost, protože k tomu datu rozhodnému jsme je neviděli. Takže pokud existují na trhu nějaká zpoždění, typicky závěrka. Nikdy se Vám v praxi nestane, že ta závěrka k 31. 12. ten samý den může být vyhotovena. Trvá to několik měsíců, ale ona málo reflektuje, nejlépe ty informace, které k tehdejšímu datu byly a pokud je vyhotovena až o půl roku později, my ten posudek vyhotovujeme ještě později, tak z našich zkušeností je naprosto nesprávné kvůli tomu používat stará data třeba půl roku, která nevystihují ty poslední skutečnosti. A v tomhle vnímám, že to není rozhodně porušení tohoto předpokladu. Stejně je to u dat, které jsou použité ...*
20. Výše uvedená odpověď na tuto otázku Žalobce a) byla naprosto dostatečná, ale jelikož neodpovídala představám Žalobce a), tak ten se při jejím zodpovídání zástupcem APOGEO nejdříve začal smát a následně položil zjevně úskočnou otázkou, když se dotazoval na něco, co zjevně v Posudku APOGEO není: „*Děkuji. Jak jste z konsolidované účetní závěrky NWR za rok 2014 odstranili účinky proběhlé Restrukturalizace dluhu? Uveďte, prosím, konkrétní operace, které jste provedli.*“ Jelikož ani Soudkyně neseznala, kam má to otázka směřovat, požádala Žalobce a), aby ji zopakoval. Ten ovšem namísto otázky přednesl polemiku a právní argumentaci na téma rozhodného data ocenění a data podkladů k Posudku APOGEO: „*Pani předsedkyně, rozhodné datum bylo 9. 9. a 7. 10. Nastaly nějaké účinky, bylo uzavřeno ručení, je rozhodný den pro určení jeho ceny. Následně došlo k načerpání peněz, podstatných částek, na straně NWR, resp. k seřezání dluhu a ten stav, který je v té účetní závěrce k 31. 12., samozřejmě zachycuje to načerpání peněz 9. 10. 2014, tzn. zadluženost NWR je v tuhle chvíli nižší. To znamená, že my musíme vycházet k rozhodným datům z těch údajů, takže já se ptám, jak byly izolovány účinky té Restrukturalizace, abychom se z té závěrky k 31. 12. dostali do stavu, který byl k 9. 9. a 7. 10. To je podstata mé otázky a je v souladu s judikaturou Ústavního soudu, který říká, že nelze prostě vycházet ze skutečností, které nastaly po rozhodném datu. Můžu odkázat na číslo judikátu, pokud je to třeba. Tak je to III. ÚS 647/15.*“ Jelikož použití konsolidované účetní závěrky Žalovaného č. 2 již zástupce APOGEO odůvodnil, poněkud zmateně v reakci na tento přednes pouze potvrdil, že z jeho pohledu je v Posudku APOGEO vše uvedeno správně. Jelikož zástupce APOGEO tento dotaz obecně zodpověděl a další konkrétní otázku na toto téma již Žalobce a) nedoplnil, Soudkyně správně potvrdila, že tento dotaz již byl zástupcem APOGEO zodpovězen. V této souvislosti je vhodné poznamenat, že postup APOGEO ohledně použití podkladů nebyl

nikterak v rozporu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 647/2015, na který Žalobce a) odkazuje, což je popsáno v odstavci 33 tohoto vyjádření.

21. Pokud jde o dotazy Žalobce a) ohledně použití kreditního ratingu agentury Moody's (viz strana 37 Protokolu), tak Žalobce a) se zcela zbytečně dotazoval na totožnou věc, a to použití kreditního ratingu NWR CAA3 namísto dle názoru Žalobce a) správného ratingu CA u obou ze Smluv, když zjevně jde o totožnou otázku, přičemž kontext použití tohoto ratingu v Posudku APOGEO překrcoval. I přesto zástupce APOGEO Žalobci a) na obě tyto otázky odpověděl.
22. Když Soud nepřipustil otázku Žalobce a): „*Můžete Cofidis a časovou řadu brát za příléhavé příklady?*“, tak to sice učinil s nesprávným označením této otázky jako subjektivní, ale žádné pochybení v tom nelze spatřovat, když tato otázka je prakticky nesrozumitelná a pro posouzení Posudku APOGEO irelevantní, když již bylo před tím zástupcem APOGEO uvedeno, že podklady společnosti Cofidis se do vlastního ocenění nepromítly.
23. Zjevná snaha Žalobce a) znejistit a zmást zástupce APOGEO je zřejmá z otázek ohledně použití podkladů pro stanovení likvidační hodnoty společnosti NWR. Přesto, že Žalobce a) sám při kladení těchto otázek uvedl, že ví, že se jednalo o výkazy NWR, své otázky na toto téma neustále zbytečně rozvíjel. Nicméně i přes nesmyslnost dotazů na tuto jasnou informaci obsaženou v Posudku APOGEO mu nakonec zástupce APOGEO výslovně potvrdil, že pro tyto účely použili výkazy NWR.
24. K žádnému porušení procesních práv Žalobce a) nemohlo dojít ani při kladení otázek zástupci APOGEO ohledně přecenění majetku společnosti NWR pro účely stanovení její likvidační hodnoty. Žalobce a) zde neustále opakoval prakticky stejné dotazy na přecenění různých složek majetku NWR, byť způsob tohoto přecenění jasně vyplýval ze stran 71 až 79 Posudku APOGEO. Pokud některé otázky Žalobce a) ohledně této oblasti nebyly připsušeny, tak to bylo proto, že zástupce APOGEO metodu přecenění obecně (dokonce opakovaně) popsal a je naprosto zřejmá i z výše uvedených částí Posudku APOGEO. Tvrzení Žalobce a) na straně 46 protokolu, že: „*Já se ptám, protože k tomu nejsem schopen v tom znaleckém posudku porozumět, proto ta otázka nemůže být jasná, protože já to sám nevím.*“, je pak zjevně nepřesvědčivé a až úsměvné. Cíl jeho otázek byl zřejmý. Byla to snaha prezentovat svůj ničím nepodložený názor, že takové přecenění bylo nesprávné.
25. Pokud jde o otázku Žalobce a) ohledně nákladů technické likvidace dolů, rovněž i tato byla zodpovězena, když zástupce APOGEO odpověděl tak, jak jej Žalobce a) cituje v odstavci 45 Doplnění Odvolání IS. Pokud nahlédneme do Posudku APOGEO (strana 11), tak výše rezerv, se kterými APOGEO pro tento účel počítalo, činila 150 mil. EUR a dále bylo možné na tento účel použít hodnotu práva na těžbu cca 190 milionů tun uhlí v Polsku, která nebyla promítnuta do hodnoty aktiv NWR. Jakékoliv otázky na toto téma byly tudíž nadbytečné a je nepravdivé tvrzení Žalobce a), že APOGEO v rámci svého ocenění nepočítala s žádnými náklady likvidace, jaké vznikají u důlních společností.
26. V některých případech byly otázky ohledně Posudku APOGEO způsobeny nepochopením znění Posudku APOGEO. Pokud se Žalobce a) dotazoval na marginalizaci zajištění (strana 57 Protokolu), tak Žalobce a) se mylně domníval, že v následujícím znění Posudku APOGEO: „*Samotná existence zajištění/nezajištění je v daném případě pak pro věřitele spíše marginální složkou, což rovněž umocňuje skutečnost, že společnost OKD jakožto ručitel a Společnost jakožto dlužník jsou po finanční stránce velmi podobné entity, s vysokou vzájemnou závislostí hospodářského vývoje v čase.*“ znamená věřitel Dlužníka. Jak ovšem jasně vyplývá z tohoto textu, ve kterém je Společnost (NWR) označena jako dlužník a OKD (Dlužník) jako ručitel, je nutné za věřitele považovat držitele dluhopisů, a pro ty byla existence ručení skutečně marginální z výše uvedeného důvodu. Tudíž zástupce APOGEO byl touto otázkou poněkud zmaten, ale nakonec na ni stejně odpověděl jen

odkazem na příslušnou část Posudku APOGEO, když uvedl: „*Je to marginální, jak je tam napsáno.*“ Jakékoliv závěry Žalobce a) ohledně údajné nesprávnosti Posudku APOGEO, které vyplývají z jeho nepochopení výše uvedeného závěru APOGEO, jsou neprosto nedůvodné.

27. Pokud se jedná o otázky Žalobce a) týkající se metody přímého srovnání prostřednictvím analogie s trhem bankovních záruk, tak se týkaly použitelnosti této metody, což není oprávněn přezkoumávat ani soud. APOGEO jak ve vlastním Posudku APOGEO, tak během znaleckého výslechu jasně vysvětlilo výběr této metody. Koneckonců je poměrně triviální, že z finančních nástrojů, o kterých lze zjistit veřejně dostupné údaje, je bankovní záruka nejbližší institutu ručení. Přesto bylo zástupcem APOGEO zodpovězeno několik dalších otázek na toto téma, dokud Soud další otázky zpochybňující tuto metodu nepřipustil.
28. Rovněž v případě otázek Žalobce a) ohledně kreditního ratingu dle dat agentury Moody's a výtěžnosti dluhu se jednalo o zpochybňování metody použité APOGEO. I pokud bychom uvěřili Žalobci a), že potřeboval k této metodě další vysvětlení, tak mu zástupce APOGEO potvrdil, že rating se týká celé skupiny NWR. Koneckonců kromě toho, že jiný rating příslušné agentury nezveřejňují, tak je jasné, že rating společnosti ovlivňuje veškerý její majetek včetně jejích dceřiných společností. S tím související otázky Žalobce a) ohledně výtěžnosti dluhu ať již úmyslně či neúmyslně vycházely z neporozumění dotčené části Posudku APOGEO, když se Žalobce a) snažil předeštit, že tato výtěžnost se týká výtěžnosti nároků Dlužníka vůči NWR z titulu ručení. Tak tomu samozřejmě není. Tak, jak je uvedeno v druhém odstavci článku 6.4.1.3 Posudku APOGEO: „*Data o výtěžnosti byla čerpána z dokumentů vydávaných agenturou Moody's. Pro účely tohoto posudku byla analyzována data výtěžnosti u evropských společností za roky 1985 – 2011 a dále také globální roky za 1920 – 2012.*“ Již z toho je zřejmé, že tyto údaje se týkají průměrné výtěžnosti dluhů evropských či globálních společností pro jejich věřitele a otázky Žalobce a) vycházející z mylné premisy, že se má jednat o výtěžnost nároku Dlužníka z ručení dle Smluv vůči NWR jsou bezpředmětné.
29. Pokud jde o otázky Žalobce a) ohledně kalkulovaného kreditního ratingu (strana 76 a násl. Protokolu), tak je nutné opět zdůraznit, že spočívají ve zpochybňování metody použité znalcem, což je nepřipustné a dále z nepochopení či úmyslného překrucování podstaty té metody, která je navíc metodou pomocnou či ověřovací. Podstatné je, že ve skutečnosti zástupce APOGEO tuto metodu jasně popsal jak v Posudku APOGEO, tak i v odpovědi na otázky Žalobce a) tak, jak je Žalobce a) cituje v odstavci 67 Doplnění Odvolání IS. Otázky Žalobce a) neustále zpochybňující proč u této metody APOGEO použilo rating B agentury Standard and Poor's a v případě metody stanovení obvyklé ceny ručení na základě pravděpodobnosti selhání dlužníka s použitím kreditního ratingu na základě dat agentury Moody's (část 6.4.1 Posudku APOGEO) rating CAA3 agentury Moody's spočívají v nepochopení (úmyslném či neúmyslném) rozdílnosti těchto metod. V případě metody stanovení obvyklé ceny ručení na základě pravděpodobnosti selhání dlužníka s použitím kreditního ratingu na základě dat agentury Moody's použilo APOGEO kreditní rating CAA3, který agentura Moody's v dané době přiřadila přímo společnosti NWR (viz strana 89 Posudku APOGEO). Naproti tomu v případě metody stanovení obvyklé ceny ručení na základě pravděpodobnosti selhání dlužníka použitím kalkulovaného kreditního ratingu (viz část 6.4.2 Posudku APOGEO), APOGEO nejdříve na základě jím vypočtené likvidační hodnoty NWR zjistilo hodnotu celkového zadlužení NWR. Následně APOGEO přiřadilo NWR rating, který agentura Standard and Poor's přiřazuje společností s takovou hodnotou celkového zadlužení (viz obrázek 4 na straně 91 Posudku APOGEO) a to je B (při nekonzervativním přístupu by to mohlo být i BB). Tudíž použití odlišného ratingu pro výše uvedené odlišné metody ocenění je naprosto odůvodněné. V odpovědi zástupce APOGEO citované v odstavci 67 Doplnění Odvolání IS je rovněž srozumitelně vysvětleno, proč v případě metody stanovení obvyklé ceny ručení na základě pravděpodobnosti selhání dlužníka použitím kalkulovaného kreditního ratingu (viz část

6.4.2 Posudku APOGEO) byly použity údaje agentury Standard and Poor's pro určení kreditního ratingu a údaje agentury Moody's pro pravděpodobnost selhání. Obecně se jedná o veřejnou dostupnost dotčených dat a prakticky stejnou metodiku obou těchto agentur.

30. Z výše uvedeného jasně vyplývá, že postup Soudu při výsledku zástupců APOGEO neporušil procesní práva Žalobce a), když měl víc než dostatečný prostor pro kladení otázek znalci (kladení jeho otázek zástupcům APOGEO trvalo několik hodin) a v žádném případě nemohl vést k nesprávnému rozhodnutí v této věci.

III(2) K údajným nesprávnostem Posudku APOGEO

31. Byť tak, jak bylo uvedeno ve Společném vyjádření, vyznívá polemika Žalobce a) se závěry Posudku APOGEO naprázdno, když odborné závěry znalce není oprávněn přezkoumávat ani soud, výtky Žalobce a) jsou nedůvodné a spočívají v nepochopení nebo překrucování závěrů Posudku APOGEO. Proto se tímto Žalovaný č. 2 k hlavním z těchto výtek stručně vyjadřuje.

Použití dat celé skupiny NWR

32. To, že APOGEO vycházelo z dat celé skupiny NWR, není v rozporu s žádným právním předpisem ani znaleckou metodologií. Je naopak logické, že pokud se posuzuje kreditní rating určité společnosti či oceňuje její hodnota, musí se zohlednit veškerý její majetek včetně majetkových účastí, což potvrzuje povinná účetní konsolidace takovéto skupiny. Koneckonců takto postupují i renomované ratingové agentury. Tvrzení Žalobce a), že při posuzování vnitroskupinových vztahů, by se mělo postupovat jinak, nemá žádnou oporu v právních předpisech ani v odborné literatuře. I pokud jde o vnitroskupinový vztah, daná mateřská společnost vlastní dotčenou dceřinou společností a může svou majetkovou účast v této společnosti zpeněžit prodejem bez toho, že by tím posuzovaný vnitroskupinový vztah zanikl.

Údajné porušení zásady komplexnosti

33. Posudek APOGEO zásadu komplexnosti neporušuje. Žalobcem a) citovaný nálezný Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 647/15 stanoví, že zásada komplexnosti znaleckého posudku vyžaduje hodnocení jen toho, co je známo (s výhledem do budoucnosti) k datu, které bylo pro znalecký posudek rozhodné. Nicméně k porušení této zásady nedošlo, když (i) 7.10. 2014 je nutné považovat za rozhodný den i ve vztahu k SSCF, protože teprve k tomuto datu došlo k dokončení realizace Plánu neformální restrukturalizace, bez něhož by žádný úvěr dle SSCF nebyl poskytnut, a tudíž by ani nevzniklo ručení Dlužníka dle SSCF, (ii) použití konsolidované účetní závěrky NWR a Dlužníka k 31.12. 2014 je odůvodněné tím, že se jedná o nejkomplexnější a nejvěrohodnější podklady nejbližší rozhodnému datu a (iii) pokud APOGEO použilo ratingy publikované příslušnými agenturami několik dní po rozhodném datu ocenění, tak se nepochybně jednalo o skutečnost vyplývající z výhledu do budoucnosti známého k rozhodnému datu ocenění, když to, že k restrukturalizaci, která vedla ke zvýšení dotčených ratingů, dojde, bylo nejen známo k rozhodnému datu ocenění, ale bez realizace restrukturalizace by znalce posuzované ručení vůbec nevzniklo (nevznikly by dluhy, za které bylo ručení poskytnuto).

Nezkoumání podmínek Smluv a nezohlednění subrogačního regresu

34. Žalobce a) tvrdí, že je chybou Posudku APOGEO, že nezkoumal podmínky Smluv. Znalci samozřejmě nepřísluší zkoumat podmínky Smluv, protože jde o otázku právní. Nebylo to samozřejmě ani obsahem jeho znaleckého úkolu, když prováděl revizní posudek k Posudku Brada a vyjadřoval se i k Indikativnímu ocenění garancí Ernst & Young, s.r.o. ze dne 8. 9. 2014 a Znaleckého posudku č. 5/22171987/10 ze dne 27. 4. 2010 provedených v řízení jako listinné důkazy, které obsahovaly

potřebné údaje pro stanovení obvyklé ceny ručení dle Smluv. Pokud jde o otázku subrogačního regresu, tak Žalobce a) vychází z nesprávného závěru, že byl Smlouvami vyloučen, když ve skutečnosti byl pouze omezen. Navíc z vyjádření zástupců APOGEO vyplynulo, že obvyklá cena ručení byla určena na základě základních parametrů ručení v jistém intervalu, který platí i s ohledem na individuální nastavení subrogace (viz str. 32 Protokolu).

35. Údajná nesprávnost metody přímého srovnání prostřednictvím analogie s trhem bankovních záruk

Tato výtká Žalobce a) se týká výběru znalecké metody, kterou není oprávněn přezkoumávat ani soud a tudíž je bezpředmětná. Nicméně i bez odborného zkoumání je zjevné, že z finančních nástrojů, o kterých lze zjistit veřejně dostupné údaje, je bankovní záruka jako jiný druh zajištění nejbližší institutu ručení. Úvěry z kreditních karet ani investice do fondů rizikového kapitálu, které s ručením porovnával Posudek Brada, nemají s ručením žádný styčný bod. Navíc je nutné dodat, že touto metodou zjištěný rozsah odměny poskytované za bankovní záruky byl dále ověřen a zpřesněn dalšími dvěma metodami stanovení obvyklé ceny ručení na základě pravděpodobnosti selhání dlužníka, které byly použity i v Indikativním ocenění garancí Ernst & Young, s.r.o. ze dne 8. 9. 2014 a Znaleckého posudku č. 5/22171987/10 ze dne 27. 4. 2010 provedených v řízení jako listinné důkazy.

Údajně nesprávné přecenění majetku NWR pro účely stanovení likvidační hodnoty

36. Přecenění majetku NWR bylo provedeno za použití účetních údajů ohledně tohoto majetku, kdy je notorií, že účetní netto hodnota majetku, který je z velké většiny odepsán, je výrazně nižší, než tržní hodnota tohoto majetku. APOGEO při přecenění vycházelo z pořizovací hodnoty tohoto majetku. Taková metoda je bezpochyby transparentní a přezkoumatelná. Žádný právní předpis neukládá, aby znalec v takovém případě provedl obhlídku majetku a z výtek Žalobce a) ani není zřejmé, k čemu by taková obhlídka měla sloužit. Znalec je plně oprávněn vycházet z auditovaných účetních výkazů, stejně jako v jiných případech oceňování obchodních závodů.

Náklady důlní likvidace

37. Není pravda, že Posudek APOGEO nepočítá s náklady technické likvidace dolů. Tak, jak je uvedeno v odstavci 25 výše, Posudek APOGEO ohledně těchto nákladů postupoval tak, že počítal s plnými rezervami NWR v účetnictví (které by byly jinak pro výpočet závazků NWR poníženy). Dále při stanovení hodnoty majetku NWR nepřihlížel žádnou hodnotu právu NWR na těžbu cca 190 milionů tun uhlí v Polsku. Pokud nahlédneme do Posudku APOGEO (viz část 6.3.3.2), tak výše rezerv, se kterými APOGEO pro tento účel počítalo, činila minimálně 150 mil. EUR plus hodnotu cca 190 milionů tun uhlí v Polsku, která nebyla promítnuta do hodnoty aktiv NWR.
38. V ostatním si Žalovaný č. 3 ohledně správnosti Posudku APOGEO a jeho posouzení v Rozsudku dovoluje odkázat na část V(2) Společného vyjádření.

III(3) Ke Stanovisku č. 54/2019 Moore Stephens ZNALEX s.r.o. ze dne 18. 10. 2019 vypracované JUDr. Ing. Lukášem Křístkem (dále jen „Stanovisko Znalec“)

39. K neprovedení důkazu Stanoviskem Znalec neobsahuje Doplnění Odvolání IS prakticky žádná další tvrzení, a proto ohledně této otázky Žalovaný č. 3 pouze odkazuje na článek 39 Společného vyjádření.

III(4) K návrhu na vypracování revizního posudku

40. Žalobcem a) navrhovaný důkaz na provedení revizního znaleckého posudku k ocenění obvyklé odměny za převzetí ručitelských závazků Dlužníka ze Smluv byl Soudem správně odmítnut. Kromě

toho, že se jednalo o čistě obstrukční návrh, jelikož případný revizní znalecký posudek si mohl Žalobce a) pořídit již před dvěma roky (stejně jako „**Stanovisko Znalex**“), nebyly zde splněny zákonné podmínky pro vypracování tohoto posudku, když za situace existence dvou znaleckých posudků ohledně otázky obvyklé odměny za převzetí ručení ze Smluv Soud po výsledku znaleců Posudek Brada oprávněně označil jako důkaz, ze kterého nelze vycházet a naopak neměl pochybnosti o správnosti závěrů Posudku APOGEO, které byly v souladu i s dalšími v řízení provedenými důkazy a toto v Rozsudku řádně odůvodnil včetně odkazu na příslušnou judikaturu Nejvyššího soudu ohledně provádění důkazu revizním znaleckým posudkem.³

IV.

Posouzení existence údajného koncernu Dlužníka

41. Dne 2.5. 2022 bylo v insolvenčním rejstříku Dlužníka zveřejněno rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 31.3. 2022, sp. zn. 29 ICdo 14/2020, které se mimo jiné blíže zabývá otázkou výkladu koncernu dle českého práva, a to ve vztahu k Dlužníku v rámci řízení ohledně odpůrcí žaloby Žalobce a) na určení údajné neúčinnosti jiných právních jednání Dlužníka (dále jen „**Rozsudek 14/2020**“).
42. Jelikož tvrzení Žalobce a) ohledně toho, že Dlužník údajně tvořil v době uzavření Smluv koncern s Žalovaným č. 1, tvoří stěžejní argumentaci obsaženou v Odvolání IS, doplňuje tímto Žalovaný č. 3 své vyjádření k Odvolání IS k této otázce ve světle Rozsudku 14/2020.

IV(2) Koncern tvrzený Žalobcem a)

43. Žalobce a) v Odvolání IS zopakoval a dále rozvinul svá tvrzení učiněná v řízení před Soudem o tom, že údajně schválením Plánu neformální restrukturalizace Anglickým soudem vznikl koncern Dlužníka, skupiny NWR a věřitelů zastupovaných Žalovaným č. 1.
44. Žalobce a) v této souvislosti tvrdí, že Dlužník a Žalovaný č. 1 (jako zástupce věřitelů) koordinovali svoji činnost při řízení Dlužníka a prosazovali konkrétní právní jednání na straně Dlužníka, jakož i možnost posléze nabýt nepřímou kontrolu nad Dlužníkem získáním akcií osoby ovládající Dlužníka. Dále Žalobce a) v Odvolání IS uvádí, že podstatou koncernu dle § 79 odst. 1 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), v platném znění (dále jen „**ZOK**“) je možnost vykonávat vliv, nutnost koncernu nespočívá (jenom) v majetkové účasti nebo přímé kontrole z ní plynoucí. Podle Žalobce a) vznikl koncern s věřiteli (Scheme Creditors), to znamená těmi věřiteli ze Starých dluhopisů (z roku 2010), kteří byli uvedeni v příloze číslo 1 SSCF.
45. V Odvolání IS je dále uvedeno, že: „*Koncern tedy existoval jak 9. 9. 2014, tak 7. 10. 2014, protože účastníci Scheme of Arrangement vykonávali vůči Dlužníkovi jednotnou vůli a jednotné řízení, které bylo dáno právě existencí soudy schváleného Scheme of Arrangement.*“ a „*„Pokud tak věřitelé zastoupeni žalovaným č. 1 Citibank a žalovaný č. 2 NWR NV jakožto jediný akcionář Dlužníka uzavřeli smlouvu (Scheme of Arrangement), kterou jim schválily soudy ve dvou zemích, na základě které se zavázali jednat společně s cílem dosáhnout Neformální restrukturalizace skupiny NWR, pak byla dána existence koncernu. Je to zjevné i z toho, že Scheme of Arrangement představuje sled kroků, na jehož základě tyto věřitelé posléze přímo nabyli majetkovou účast na této skupině (NWR Plc); od 5. 9. 2014 se tedy jednalo o koncern založený na obligačním vztahu*

³ Viz bod 36.116 Rozsudku

(společných právech a povinnostech představovaných Scheme of Arrangement) a společném jednání ve shodě, až po nabytí akcií věřiteli se tento koncern přetransformoval do přímé kontroly.“

46. Žalovaní ve Společném vyjádření jasně popsali, že odvolací soud by se novými tvrzeními Žalobce a) ohledně údajné existence koncernu Dlužníka neměl zabývat, protože (i) účastníci v rámci řízení uznali za nesporné, že Dlužník, Žalovaný č. 2 a Žalovaný č. 3 tvořili v době uzavření Smluv koncern (holding), přičemž mateřskou společností skupiny NWR byla společnost NWR Plc a (ii) v této otázce nastala koncentrace řízení⁴. I přes výše uvedené Žalovaní z procesní opatrnosti ve Společném vyjádření vyvrátili tvrzení Žalobce a) ohledně existence údajného výše uvedeného koncernu, když popsali, že tato tvrzení jsou nejen v rozporu se zjištěným skutkovým stavem a popírají dřívější tvrzení Žalobce a), ale jsou i v přímém rozporu s definicí koncernu dle § 79 odst. 1 a 2 ZOK.⁵
47. Již na základě výše uvedeného byla vyvrácena tvrzení Žalobce a) ohledně toho, že byli Dlužník a Žalovaný č. 1 členy stejného koncernu, i pokud by k nim odvolací soud přihlédl. Nicméně Žalovaný č. 3 považuje za vhodné tímto doplnit své vyjádření ohledně této otázky o skutečnosti a právní argumentaci vyplývající z Rozsudku 14/2020.

IV(3) Zjevná účelovost tvrzení Žalobce a) ohledně existence koncernu

48. Již z rozporných tvrzení Žalobce a) uvedených v rámci tohoto soudního řízení je zjevné, že tvrzení o tom, že Dlužník a Žalovaný č. 1 (jako zástupce věřitelů) tvořili koncern, je čistě účelové, aby Žalobce a) mohl splnit časovou podmínku stanovenou pro odporování právním jednáním v § 240 odst. 3 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), v platném znění (dále jen „InsZ“).
49. Žalobce a) v tomto řízení totiž nejdříve tvrdil, že někteří z věřitelů na základě dluhopisů vydaných dle SSN se stali osobou blízkou či osobou, se kterou tvoří Dlužník koncern tím, že v důsledku restrukturalizace 2014 nabyli akcie společnosti NWR Plc. Navíc tvrdil, že osoby označené jako „Původní věřitelé“ v Příloze č. 1. SSCF (dále jen „Původní věřitelé“) nejsou ve skutečnosti držitelé dluhopisů dle SSN, ale pouhými prostředníky. Nakonec Žalobce a) uzavřel, že minimálně Zdeněk Bakala, Petr Kadas, BXR Group Limited, CERCL Mining B.V., Crossroad Capital Investments Inc. a všechny osoby propojené se Zdeňkem Bakalou a jeho skupinou BXR jsou věřitelé dle SSN a zároveň byli v koncernovém vztahu k Dlužníkovi.
50. V Odvolání IS Žalobce a) naopak tvrdí, že osobami, které s Dlužníkem v době uzavření Smluv údajně tvořili koncern, jsou zejména Původní věřitelé s tím, že údajný koncern vznikl schválením Plánu neformální restrukturalizace Anglickým soudem.
51. V řízení, ve kterém byl vydán Rozsudek 14/2020 Žalobce a) tvrdil, že Dlužník byl v roce 2014 součástí jiného koncernu. V tomto řízení Žalobce a) uvedl, že Dlužník a společnost Asental Land, s.r.o, která byla v tomto řízení žalovaným, byly koncernové společnosti či v postavení osob blízkých, jelikož jejich nejvýše postavenou společnou mateřskou společností byla od 1.1. 2014 do 30.6. 2014 společnost BXR Group Limited, ve které měl mít 50% podíl Zdeněk Bakala a od 1.7. 2014 do 31.12.

⁴ Viz blíže odstavce 88 a 89 Společného vyjádření.

⁵ Viz blíže odstavce 17 až 24 Společného vyjádření

2014 společnost CERCL Holding Limited, ve které měl mít 50%. podíl Zdeněk Bakala a The Bakala Trust.

52. Výše uvedené jasně potvrzuje, že Žalobce a) v jednotlivých incidenčních sporech uměle konstruuje existenci různých koncernů, jejichž měl být Dlužník ve stejném období členem, aby tím splnil podmínku pro napadení právních jednání Dlužníka ve lhůtách stanovených v příslušných ustanoveních InsZ, která by jinak nebyla splněna a dotčená odpůřčí žaloba by musela být soudem bez dalšího zamítnuta.

IV(4) Podmínky existence koncernu

53. V Rozsudku 14/2020 se Nejvyšší soud detailně zabýval podmínkami existence koncernu a to jak obecně, tak i konkrétně ve vztahu k Dlužníkovi v rozhodném období.
54. Nejvyšší soud v odst. 66 Rozsudku 14/2020 popisuje, že ZOK zavedl dvoustupňový režim podnikatelských seskupení, kdy prvním stupněm je ovlivnění či jeho kvalifikovanější model ovládání a druhým stupněm je koncern: *„Podle důvodové zprávy k zákonu o obchodních korporacích, a to její zvláštní části, „Celková koncepce vychází z dvoustupňového režimu – ovlivnění a koncernu (ovládání je jen kvalifikovanější model ovlivnění). Zatímco v případě ovlivnění se de facto jedná o invazivní nástroj, tedy nástroj, jehož prostřednictvím někdo ovlivňuje jinou osobu, aniž by k tomu měl titul, u koncernu takovýto titul existuje, a tedy se limitují případné následky. ... Regulace koncernu pak vychází z toho, že je-li ovlivnění ve skutečnosti stratifikované a řízené, pak se na něj aplikují jiná pravidla – důkaz však vždy leží na řídicí osobě. Osoby, které jsou podrobeny jednotnému řízení, tvoří koncern – tedy je-li dána jednotná koncernová politika, v jejímž zájmu je ovlivňována činnost řízené osoby (a dalších členů koncernu), a to vše za účelem lepšího fungování celého koncernu, má řídicí osoba možnosti liberačního postupu.“*
55. V souvislosti s dvoustupňovým režimem podnikatelských seskupení Nejvyšší soud v Rozsudku 14/2020 uzavřel, že to, že jsou obchodní korporace ovládány a řízeny stejnou fyzickou osobou nevede samo k sobě k závěru, že takové obchodní korporace tvoří s takovou osobou koncern, ale že v takovém případě je dále nutné, aby takto ovládané obchodní korporace byly podrobeny jednotnému řízení ze strany ovládající osoby ve smyslu § 79 odst. 2 ZOK⁶:
56. V odstavcích 69 až 72 Rozsudku 14/2020 Nejvyšší soud odkazuje na odbornou literaturu, která se zabývá podstatou koncernu jako tou nejkvalifikovanější formou podnikatelského seskupení, kdy tím základním odlišujícím rysem je jednotné řízení. V odstavci 72 Rozsudku 14/2020 pak Nejvyšší soud popsal základní znaky jednotného řízení: *„Je to rozhodující vliv řídicí osoby, vliv na činnost řízené osoby, dlouhodobost, prosazování koncernových zájmů, jednotná politika koncernu a koordinace a koncepční řízení alespoň jedné z významných složek nebo činností v rámci podnikání koncernu.“*
57. Je nutné zdůraznit, že jak v případě, který řeší Rozsudek 14/2020, tak i v této věci Žalobce a) existenci jednotného řízení ve vztahu k Dlužníkovi nejen, že neprokázal, ale ani neuvedl žádná konkrétní tvrzení ohledně existence takových základních znaků jednotného řízení. Žalobce a) totiž v obou těchto řízeních nesprávně zaměňuje pojmy koncernu a seskupení ovládaných či propojených osob.⁷

⁶ Viz odstavec 68 Rozsudku 14/2020.

⁷ Viz odstavec 79 Rozsudku 14/2020: *„Dovolatel zjevně – nesprávně – zaměňuje, resp. dává na roveň seskupení ovládaných osob (§ 74 z. o. k.) a koncern. Úprava § 240 odst. 3 insolvenčního zákona však lhůtu tří let před zahájením*

58. Ve vztahu k Dlužníkovi Nejvyšší soud v Rozsudku 14/2020 uzavřel, že jedinou společností, se kterou byl Dlužník v koncernu, byla společnost „N“, tj. evidentně odkazuje na deklarovaný koncern NWR, jehož mateřskou společností je New World Resources Plc.
59. V poměrech tohoto řízení, kdy věřitelé zastoupení Žalovaným č. 1 (ani Původní věřitele ani nikdo jiný z držitelů dluhopisů) nikdy netvořili s Dlužníkem ani žádné podnikatelské seskupení, výše uvedené závěry Rozsudku 14/2020 ještě více zdůrazňují nesmyslnost tvrzení Žalobce a), že v době uzavření Smluv tvořili s Dlužníkem koncern, když obdobně tak, jak Nejvyšší soud konstatoval v Rozsudku 14/2020, strany v tomto řízení učinily nesporným, že Dlužník a Žalovaní tvořili koncern, jehož řídicí osobou je společnost New World Resources Plc, přičemž tento koncern byl součástí podnikatelského seskupení, jehož nejvyšší mateřskou společností byla společnost CERCL Holding Limited.⁸ V Rozsudku 14/2020 popsán zásadní rozdíl mezi koncernem a podnikatelským seskupením propojených společností, jehož byl Dlužník členem a které nebylo koncernem, samozřejmě vyvrací i dřívější tvrzení Žalobce a), že členem stejného koncernu jako Dlužník byli údajně Zdeněk Bakala, Petr Kadas, BXR Group Limited, CERCL Mining B.V., Crossroad Capital Investments Inc. a všechny osoby propojené se Zdeňkem Bakalou a jeho skupinou BXR.
60. Pro úplnost je nutné zdůraznit, že Žalovaný č. 1 (jako zástupce věřitelů) nemohl být a nebyl ani osobou blízkou Dlužníkovi dle § 240 odst. 2 a 3 InsZ ve spojení s § 22 odst. 2 OZ. Nejvyšší soud ČR v bodu 38 svého rozsudku ze dne 30.4. 2020 sp. zn. 29 ICdo 43/2018 ohledně této otázky uvedl: *„Jinak řečeno, slovní spojení osoba „tvořící s dlužníkem koncern“ nelze v případech, v nichž zákon pro určitou situaci předpokládá použití obou pojmů, směřovat s významem slovního spojení „osoba blízká“ (dlužníku). A ještě jinak řečeno, v těch ustanoveních insolvenčního zákona, jež vedle sebe používají slovní spojení „osoba blízká“ (dlužníku) a osoba „tvořící s dlužníkem koncern“ (pro odpůřící nároky se tak děje v § 240 až § 242 insolvenčního zákona), nelze označit za osobu blízkou dlužníku osobu, která s dlužníkem tvoří koncern. Bez zřetele k tomu, že vymezení osoby „tvořící s dlužníkem koncern“ slouží u podnikatelských uskupení k institucionálnímu vymezení „osoby blízké právnické osobě“, jsou-li oba pojmy uváděny vedle sebe (pro danou situaci souběžně), má každý z nich autonomní význam a nemají se překrývat. Záměrem úpravy promítnuté i v textu § 241 odst. 2 věty druhé insolvenčního zákona totiž zjevně bylo [a to i s přihlédnutím k tomu, že v době, kdy insolvenční zákon vstoupil v účinnost (1. ledna 2008), cílilo tehdejší ustanovení § 116 obč. zák. primárně pouze na osobu blízkou fyzické osobě] využít pojmu „osoba blízká“ (dlužníku) zásadně pro případy, kdy je dlužník fyzickou nebo právnickou osobou, která není podnikatelem, a pojmu osoba „tvořící s dlužníkem koncern“ zásadně pro případy, kdy je dlužník fyzickou nebo právnickou osobou, která je podnikatelem; jinak by odlišné pojmosloví nedávalo rozumného smyslu.“* Jelikož Dlužník je právnická osoba, která je podnikatelem a Smlouvy nepředstavují právní jednání obchodní korporace ve prospěch jiné obchodní korporace ovládané stejným jediným společníkem, který byl současně jednatelem obou

insolvenčního řízení formuluje pouze ve vztahu k osobám, jež s dlužníkem tvoří (tvořily) koncern (vedle dlužnických osob blízkých), nikoli ve vztahu k seskupení ovládaných osob či ovlivněných osob. Dovolatel po celou dobu řízení ve svých podáních – dovolání nevyjímaje – tvrdil (tvrdí) pouze skutečnosti ohledně ovládaní dlužníka a dovolatele mateřskými subjekty v celkové hierarchii propojených subjektů. Případně pouze tvrdil (tvrdí) samotnou propojenost osob nebo to, že v různých časových obdobích ve statutárních a kontrolních orgánech dlužníka a žalovaného vykonávaly funkci osoby vymezené v odstavci 2. bodu [10] výše. To je však pro závěr o splnění povinnosti tvrzení ohledně existence koncernu jakožto kvalitativně vyšší formě podnikatelského seskupení, jak je nastíněno shora, ve smyslu § 240 odst. 3 insolvenčního zákona, byť v rozsahu základních opěrných bodů, nedostačující.“

⁸ Viz obdobně odstavce 69 až 72 Rozsudku 14/2020, které citují odbornou literaturu, dle které koncern může být i podmnožinou podnikatelského seskupení tvořeného ovládanými společnostmi.

korporací, nemohlo se v případě Smluv ze své podstaty jednat o právní jednání uzavřená ve prospěch osoby blízké Dlužníku dle § 240 odst. 2 a 3 InsZ.⁹

IV(5) Vysvětlovací povinnost ohledně existence koncernu

61. Jelikož se Žalobce a) v tomto řízení dříve domáhal, aby Soud uložil Žalovaným vysvětlovací povinnost ve vztahu k otázce údajné existence koncernu, jehož součástí by měl být Dlužník a Žalovaný č. 1 (jako zástupce věřitelů), dovoluje si tímto Žalovaný č. 3 rovněž poukázat na závěry Rozsudku 14/2020 ohledně otázky vysvětlovací povinnosti, které jsou příléhavé i pro toto řízení (byť Žalobce a) tento svůj procesní návrh prakticky později popřel tím, že tento údajný koncern popsal naprosto jinak v řízení před Soudem po zrušujícím rozsudku odvolacího soudu a v Odvolání IS).
62. Obecně k vysvětlovací povinnosti uvedl Nejvyšší soud v odstavci 59 Rozsudku 14/2020: „*K závěrům o povinnosti tvrzení Nejvyšší soud dále v rozsudku sp. zn. 22 Cdo 883/2010 dodal, že v některých případech strana zatížená důkazním břemenem objektivně nemá a nemůže mít k dispozici informace o skutečnostech, významných pro rozhodnutí ve sporu, avšak protistrana má tyto informace k dispozici. Jestliže strana zatížená důkazním břemenem přednese alespoň „opěrné body“ skutkového stavu a zvýší tak pravděpodobnost svých skutkových tvrzení, nastupuje vysvětlovací povinnost protistrany; nesplnění této povinnosti bude mít za následek hodnocení důkazu v neprospěch strany, která vysvětlovací povinnost nesplnila.*“
63. Pokud jde o vysvětlovací povinnosti ve vztahu k existenci koncernu, Nejvyšší soud v odstavci 73 Rozsudku 14/2020 uvedl: „*.....k tomu, aby bylo možné uložit žalovanému z odpůřčí žaloby vysvětlovací povinnost ohledně skutečnosti, že tvoří (v rozhodnou dobu tvořil) s dlužníkem koncern (např. pro zde rozhodné poměry při zkoumání odporovatelnosti právních jednání dlužníka bez přiměřeného protiplnění dle § 240 odst. 3 insolvenčního zákona), musí žalobce – insolvenční správce – alespoň v základních bodech splnit povinnost tvrzení (unést břemeno tvrzení) ohledně existence koncernu, a to zejména ohledně existence výše uvedených základních podmínek jednotného řízení dle § 79 odst. 2 z. o. k. Nestačí povšechná nepřiliš konkrétní tvrzení a nelze nutit žalovaného, aby tvrdil skutečnosti proti sobě. Stejně tak nelze „zhojit“ povinnost tvrdit důkazními návrhy a „doutat“, že z nich nakonec vyplynou potřebná tvrzení (např. z výslechu svědků)*“ a dále pro poměry věci projednávané v tomto rozhodnutí Nejvyšší soud v odstavci 74 Rozsudku 14/2020 dodal: „*Soudy nižších stupňů zcela správně dovodily (i žalovaný ve vyjádření k dovolání výstižně poznamenal), že dovolatel přes opakované poučení podle § 118a odst. 1 o. s. ř. (viz protokol z jednání ze dne 26. února 2019, zejména č. l. 86 p. v.) netvrdil ani v základních obrysech nic o jednotném řízení, kterému (by) měli podléhat žalovaný a dlužník v roce 2014 (přesněji k 25. dubnu 2014 a 19. prosinci 2014). Taková tvrzení se nepodávají z žádného podání či vyjádření dovolatele na jednáních.*“
64. Výše uvedené je velmi příléhavé i pro tuto projednávanou věc, kdy Žalovaní již dříve upozorňovali, že Žalobce a) neposkytl žádné opěrné body ohledně jednotného řízení koncernu, jehož by snad Dlužník a Žalovaný č. 1 (jako zástupce věřitelů) měli být součástí. Rovněž bylo v řízení obecnou praxí Žalobce a) předkládat důkazní návrhy bez potřebných tvrzení a doufat, že z takto provedených důkazů vyplynou potřebná tvrzení (zejména návrhy na výslech nepřeborného počtu svědků), což Nejvyšší soud považuje za nedostatečné a nepřipustné. Je zde tudíž nutné uzavřít, že ani v případě tohoto řízení nebyly splněny podmínky pro uložení vysvětlovací povinnosti Žalovaným.
65. Pro úplnost je vhodné poznamenat, že i v této projednávané věci byl Žalobce a) podle § 118a odst. 1 a 3 OSŘ vyzván k doplnění svých tvrzení a tak, jak je blíže popsáno v odstavci 83 Společného vyjádření, doplnění jeho tvrzení nejen že neobsahovalo opěrné body ohledně jednotného řízení

⁹ Viz Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30.4. 2020 sp. zn. 29 ICdo 43/2018

koncernu, ale bylo v přímém rozporu s tvrzeními Žalobce a) uvedenými ohledně existence takového údajného koncernu v Odvolání IS, která jsou navíc činěna po koncentraci řízení ohledně této otázky.

66. Pokud jde o vyličení rozhodujících skutečností odkazem na listinu, uvedl Nejvyšší soud v odstavci 75 Rozsudku 14/2020, že tento přístup nelze aplikovat v projednávané věci a dále doplnil v odstavci 76: „*Nejvyšší soud totiž již ve své judikatuře opakovaně (srov. např. již rozsudek ze dne 15. května 1996, sp. zn. 3 Cdo 370/96, rozsudek sp. zn. 29 Cdo 1089/2000, či rozsudek ze dne 15. července 2008, sp. zn. 29 Odo 742/2006, uveřejněný pod číslem 38/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek) vysvětlil, že zmíněný postup odkázáním na listinu je výjimkou ze zásady, že vyličení rozhodujících skutečností má obsahovat samotná žaloba (§ 79 odst. 1 o. s. ř.), a jako výjimka musí být aplikována restriktivně. Tento závěr je však nutno rovněž aplikovat s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem každé věci (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. srpna 2004, sp. zn. 28 Cdo 705/2004). Povinností žalobce je uvést rozhodující skutková tvrzení v žalobě a nespolehat se na to, že soud případně sám zjistí potřebné skutečnosti z příloh k žalobě (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. června 2003, sp. zn. 29 Odo 830/2002, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. července 2003, sp. zn. 29 Odo 215/2003). V žádném případě nelze připustit, aby žalobce předložil soudu celou řadu listin a v žalobě (či jejích doplněních) souhrnně a nekonkrétně, bez vztahu k jednotlivým rozhodným tvrzením, odkázal na tyto listiny. Takový postup by stíral rozdíl mezi skutkovými tvrzeními stran a skutkovými zjištěními, která soud činí z provedených důkazů, zcela nepřipustným způsobem by přenášel aktivitu a odpovědnost příslušející účastníkům řízení na soud a byl by též v rozporu se základními zásadami civilního (sporného) řízení – zásadou dispoziční, projednací, rychlosti a hospodárnosti (srov. shodně například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. června 2010, sp. zn. 33 Cdo 2259/2008, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. června 2012, sp. zn. 26 Cdo 2017/2011).“*
67. Výše uvedené závěry Nejvyššího soudu ohledně vyličení rozhodujících skutečností odkazem na listinu jsou přílehlavé i pro tuto projednávanou věc, ve které se Žalobce a) takto snažil v řízení postupovat a Soud správně zamítl některé jeho důkazní návrhy i s ohledem, že Žalobce a) je evidentně předložil pouze proto, že doufal, že z jejich provedení vyplynou potřebná tvrzení.

V.

Závěr

68. Z výše uvedeného vyplývá, že (i) ve věci nerozhodoval nezákonný soudce, (ii) při výsledku zástupců APOGEO nebylo řízení postiženo vadou, která by mohla mít za následek nesprávnost Rozsudku, (iii) tvrzení Žalobce a) o údajné nesprávnosti Posudku APOGEO jsou nesprávná a nepodložená a (iv) Nejvyšší soud v Rozsudku 14/2020 nepřímou potvrdil, že Žalovaný č. 1 (jako zástupce věřitelů) nebyl v době uzavření Smluv (ani nikdy před a tím či potom) osobou Dlužníku blízkou ani netvořil s Dlužníkem koncern.

VI.

Návrh

69. S ohledem na výše uvedené Žalovaný č. 3 trvá na tom, aby odvolací soud Rozsudek v plném rozsahu jako věcně správný potvrdil a přiznal Žalovaným náhradu nákladů odvolacího řízení.

NWR Holdings B.V.

Mgr. David Ilczyszyn, advokát
na základě plné moci

Záznam o ověření elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu: Vrchní soud v Olomouci

dle vyhlášky 259/2012 Sb.

Pořadové číslo zprávy: 3859 / 2022 Ev. číslo: 99edfbbc-0283-4a28-afcf-99d1f161e586
 Druh podání: Datová zpráva z ISDS ID zprávy: 1044750472
 Věc: Doplnění vyjádření k odvoláním, sp. zn. 14 VSOL 10/2022

Odesílatel:

ID schránky: 7x9hd7p Typ datové schránky: PFO
 Osoba: David Ilczyszyn - Ilczyszyn Adresa: Na příkopě 854/14, 11000
 David, Mgr., advokát Praha 1, CZ

Dodáno do DS dne: 31.05.2022 00:18:08 **Odesláno do DS dne:** 31.05.2022 00:18:08
 Č.j. příjemce: Č.j. odesílatele:
 Sp.zn. příjemce: 14 VSOL 10/2022 Sp.zn. odesílatele:
 Lhůta končí: K rukám: Ne
 Číslo zákona: Paragraf v zákoně: Odstavec paragrafu: Písmeno v paragrafu:

Ověření obálky:

Podpis je platný
 Podepsal: Informační systém datových schránek - produkční prostředí Vystavil: PostSignum Qualified CA 4
 Sériové číslo certifikátu: 0158a72e Platnost: 21.02.2022 - 13.03.2023
 Antivirový test: Proběhl v systému ISDS Obsah podání: OK
 Elektronický podpis: Platný Časové razítko: Platné (připojeno 31.05.2022 00:18:08)
 Certifikát: Ověřeno na základě CRL z 30.05.2022 21:25:07
 Datum a čas autom. ověření: 31.05.2022 00:20:03

Počet podaných příloh:2

Číslo přílohy	Výsledek	Název příl. CRL	Identifikace podepisující osoby	Identifikace vystavitele certifikátu	T	U	K	P	R	A	C	V
1		Příloha č 1_Pozměňovací návrh InsZ 31_2019 Jan Chvojka.pdf										
	Podpis není připojen (žádný podpis).				A	N	N					
2		Doplnění vyjádření k odvoláním.pdf										
	Podpis není připojen (žádný podpis).				A	N	N					

Čas ověření příloh: 31.05.2022 00:20:03 Ověření příloh: ověřováno automaticky

Vysvětlení stavů při ověření příloh (vztaheno vždy k datu a času dodání):

Stav "?" znamená, že systém tuto operaci ještě neprovedl, ale provedena bude
 Stav "-" znamená, že systém tuto operaci neprovádí
 Stav "!" znamená, že systém tuto operaci nemůže provést
 Stav "*" znamená, že bylo ověřeno proti CRL z uvedeného data.

T	Technické parametry ¹ :	A=splňuje	N=nesplňuje
U	Uznávaný elektronický podpis / značka:	A=připojen	N=nepřipojen
K	Kvalifikované časové razítko:	A=připojeno	N=nepřipojeno
P	Uznáv. el. podpis kvalif. certifikát (platnost):	A=platný	N=neplatný
R	Kvalifikované časové razítko (platnost):	A=platné	N=neplatné
A	Akreditovaný poskytovatel certifik. služeb ² :	A=ano	N=ne
C	Kvalifikované časové razítko:	A=platné	N=neplatné
V	Vytvořeno před zneplatněním certifikátu:	A=ano	N=ne

¹ Technické parametry - velikost, formát, škodlivý kód.

² Stav "Z"(Zahraniční) = certifikát není od české certifikační autority

Kontrola podpisů a razítek byla provedena na základě CRL seznamů platných k datu a času ověření datové zprávy.